

— Thưa, tôi là đảng viên Cộng sản. Chủ nghĩa Cộng sản không tin thế giới vô hình có thật. Đó là mê tín, dị đoan của chủ nghĩa tư bản.

Người lạ lắc đầu :

— Tôi nhắc anh lần nữa, là sĩ quan tình báo R. U. không nên dính liú đến chính trị. Anh là thanh niên, lớn lên dưới thời Sít ta lin nên có quan niệm không đúng về thế giới. Dầu sao tôi gấp đôi tuổi anh, và sống hơn 30 năm trong nghề tình báo, thấy nhiều, nghe nhiều rồi. Lý thuyết thường khác xa thực tế, chẳng hạn như trong công tác tôi giao cho anh.

Gạt tàn xi-gà vào cái đĩa vàng, người lạ hỏi tiếp :

— Tôkarin, tôi hỏi riêng anh câu này : anh tin có ma quỷ không ?

Lần này, Tôkarin không giấu được sự sợ hãi. Từ nhỏ đến lớn, hẳn đã được giảng dạy là sau khi chết con người biến thành cát bụi, chẳng còn gì nữa. Tôn giáo đã được chủ nghĩa Cộng sản coi là thuốc phiện đầu độc dân tộc, phương chi là thần thánh ma quỷ... Theo Tôkarin, ma quỷ là một sự bịa đặt trắng trợn, một sự tin tưởng ngu xuẩn.

Hồi nhỏ, hẳn sống ở ngoại ô Mạc tư khoa trong một căn nhà cổ khá rộng. Cha mất sớm, hẳn ở với mẹ và ông ngoại. Phòng xép trên lầu bị đóng kín quanh năm, mắng nhện bám đầy, Tôkarin hỏi nguyên nhân thì mẹ hẳn không đáp, về mặt xanh mét. Một đêm kia, hẳn mở cửa lên vào. Hơi lạnh xông lên, làm xương sống hẳn cứng lại. Hẳn có cảm giác là có người đi đi, lại lại trong phòng, thổi phù phù hơi lạnh vào mặt hẳn.

Hôm sau, ông ngoại thuật lại cho hẳn biết là gian phòng này có ma Lén trưởng. Tôkarin hỏi thầy giáo thì bị mắng một trận nên thân. Thầy giáo đập thước kẻ xuống bàn, giọng nghiêm trọng :

— Trò Tôkarin, ma quỷ là một sự bịa đặt trắng trợn, một sự tin tưởng ngu xuẩn. . .

Bịa đặt trắng trợn, tin tưởng ngu xuẩn, mấy tiếng này theo hẳn suốt đời, hẳn không thể nào quên được lời dạy thiết tha của ông ngoại một buổi tối lạnh lùng, tuyết bay đầy đường :

— Lớn lên, rồi cháu sẽ thấy. Con ma trong gác xép này không phải ai xa lạ. Nó là bà ngoại. Con người chết đi, xác cứng lại, vì tim óc, thớ thịt không làm việc nữa, song linh hồn không bao giờ chết. Linh hồn bay ra khỏi thể xác, tìm lên một thế giới khác, thế giới vô hình. Bà ngoại chết đúng giờ thiêng nên thành ma. Đêm nào trăng tròn bà thường trở lại căn gác xép, nằm trên cái giường xưa. Có lần bà đã kéo mền đắp cho ông và rót rượu vốt-ká cho ông uống.

• Cháu Tôkarin ơi ! Ma quỷ không phải là sự bịa đặt trắng trợn đâu. Ma quỷ có thật. . .

Hơn 20 năm qua, cậu bé Tôkarin nghịch ngợm biến thành thiếu tá tình báo Số Viết lỗi lạc. Ông ngoại đã tạ thế. Trên ngôi nhà cổ, một tòa bin-đinh đồ sộ mọc lên. Lâu lắm, Tôkarin không nghe ai nhắc đến ma quỷ. Lần đầu tiên, một lãnh tụ cao cấp của sở điệp báo R. U, đề cập tới thế giới vô hình.

Thấy Tôkarin đỏ mặt, nin lặng, người đàn ông cao lêu nghêu chắt lưỡi :

— Tôi biết lắm... Tôi biết anh không trả lời.

Nếu công nhân có ma, anh sợ đi ngược lại những điều đã học từ trước đến nay. Còn nếu công nhân không có ma, anh sợ mất lòng tôi, mất lòng toàn bộ Trung ương GRU... Vì vậy, anh giữ thái độ im lặng. Ở vào địa vị anh, tôi sẽ không công nhận, cũng không phủ nhận. Anh nên trả lời như sau « tôi chưa biết ». Thật vậy, nhiều người không tin thể giới vô hình vì họ chưa học đến nơi, hoặc giả khoa học kỹ thuật còn quá dốt nát chưa tìm được đến nơi.

Nếu anh được đọc các phúc trình mật của tình báo Anh, Mỹ, và cả của chúng ta nữa, anh sẽ kết luận là ma quỷ không phải là sản phẩm của tưởng tượng. Ma quỷ hoàn toàn có thật. Có thật trăm phần trăm, cũng như anh và tôi.

Tokarin đã quen với sự kinh ngạc, nhưng chưa bao giờ kinh ngạc bằng lần này. Hắn há hốc miệng, lắp bắp :

— Thưa...

Người lạ gạt đi :

— Anh đừng yên tôi nói tiếp. Ma quỷ cũng như một bài toán khó. Bàn chuyện ma quỷ lúc này khác nào đưa bài toán đại số trung học bắt đứa trẻ học lớp mẫu giáo làm. Không làm được, không có nghĩa là bài toán sai. Anh ngồi xuống ghế, đừng nôn nóng. Tôi sẽ thuật anh nghe một vài câu chuyện để anh suy nghĩ.

Người lạ rút huyết-ky, đẩy về phía Tokarin :

— Thiếu tá uống đi. Đang còn 20 phút nữa. Mở đầu, tôi nhắc lại một vụ ma hiện hình nổi tiếng bên Mỹ. Một vụ ma được giới khoa học Tây phương nghiên cứu. Vì hình ma đã được thu vào phim nhựa.

— Thưa, người ta chụp được ảnh ma ?

— Phải. Chụp được rất rõ. Đây là chuyện ma thư nhất được ghi vào hồ sơ của sở Tình báo Anh quốc, và được xác nhận là đúng sự thật. Tháng giêng, năm 1925, hai thủy thủ làm việc trên tàu buôn không may thiệt mạng được trầm xuống biển theo nghi lễ mai táng hàng hải. Tàu buôn này tiến về kênh đào Panama, ở Trung Mỹ.

Mấy ngày sau, toàn thể thủy thủ nhón nhào, vì hai người bạn bất hạnh của họ - đúng hơn, hai bóng ma - bơi theo tàu. Họ bơi cách tàu một quãng, đứng trên boong nhìn bằng viễn kính thấy rất rõ. Việc này được trình lên ban giám đốc công ty thương thuyền.

Thoạt đầu, nhiều người cho là lão khoét. Song toàn thể thủy thủ, trong đó có viên thuyền trưởng, đều xác nhận, khiến ban giám đốc công ty phải nhóm họp thảo luận. Trong chuyến đi sau, ban giám đốc ra lệnh cho thuyền trưởng mang theo máy ảnh và những cuộn phim được gắn xi cẩn thận. Khi thấy ma, thuyền trưởng mới được phép mở phim, lắp vào máy để chụp.

Hai con ma tiếp tục bơi theo tàu. Viên thuyền trưởng đã chụp được nhiều tấm. Tấm ảnh đẹp nhất được phóng đại, và trưng bày tại văn phòng trung ương ở thị trấn Nữ ưc. (1)

(1) Hai thủy thủ ma này là James Courtney và Michael Mecham. Con tàu buôn này là Watertown, do Keith Tracy làm thuyền trưởng, trong công ty hàng hải Cities Service. James Patton, một trong các giám đốc công ty, đã ra lệnh chụp những bức ảnh ma. Bức ảnh đẹp nhất được treo tại văn phòng trung ương, số 70, đại lộ Pine, thành phố Nữ ưc.

— Thưa, vụ ma này đúng không ?

— Tôi đã nói với anh rằng khoa học, nhất là khoa học Số Viết, chưa thể hoặc chưa muốn trả lời dứt khoát. Tuy nhiên, điều tôi chắc chắn là tình báo Anh quốc đã phối kiểm lại kỹ càng trước khi ghi vào hồ sơ. Anh đã học ở Kuchinô, hẳn không lạ gì truyền thống tổ chức của I.S.

— Thưa vâng. Sở I.S. nổi tiếng khắp thế giới về cách tổ chức khoa học.

— Và đây là chuyện ma thứ hai. Cũng như lần trước, người ta đã chụp được hình. Chuyện này được sở tình báo C.I.A. của Mỹ nghiên cứu khá tỉ mỉ. Trên đất Mỹ, dân chúng thường chôn súc vật tại những nghĩa trang riêng. Một ngày kia, hàng trăm quan khách tụ tập lại để khánh thành đài kỷ niệm trong nghĩa trang Lạc Lâm (1) dành cho loại chó. Trong buổi lễ, một quan khách chụp một cái bia. Trên nắm mộ lúc chụp không có ai. Khi rửa phim, lại thấy hình con chó. Đặc biệt là con chó này đã được chôn dưới mộ trước đó mấy tháng.

Quan khách này là người tai mắt, lại đứng đắn nên không thể có sự giả mạo. Và lại, lần đầu người ấy đến trại chôn chó, và cũng chưa gặp con chó bất hạnh bao giờ. Chúng ta không thể

(1) Lạc Lâm là Happy Woodland. Nghĩa trang Lạc Lâm nằm trong một nông trại lớn của gia đình Blochin. Ann Elizabeth Blochin - một phụ nữ thuộc gia đình Blochin - đã thuật lại chi tiết của chuyện linh cảm này trong cuốn sách THAT DOG OF YOURS, do nhà Mac Millan xuất bản tại Gia nã đát, năm 1941. Trong sách, Ann Elizabeth đã in lại hình con chó ma. Những bạn thích nghiên cứu hiện tượng siêu hình có thể gửi mua sách này để dâng.

hoài nghi vì cuộc điều tra sâu rộng của công an F.B.I., và tình báo C.I.A., sau đó đã xác nhận là đúng. Về những vụ ma như trên, tôi có thể thuật lại suốt đêm không hết. Sở dĩ tôi thuật lại, không phải để mua vui, mà là tập cho anh một ý niệm mới trên đường thi hành công tác, một công tác hoàn toàn mới trong lãnh vực điệp báo xã hội chủ nghĩa.

Mồ hôi nhỏ giọt trên trán, Tokarin hỏi :

— Thưa, tôi có nhiệm vụ khám phá những bí mật ấy ?

Người chỉ huy khoát tay, thân mật như cha với con :

— Tokarin ! Không khi nào tôi bắt anh làm việc đội đá, vá trời. Một ngàn nhân viên giỏi bằng anh cũng không làm nổi. Hàng ngàn nhà bác học trên thế giới đang cúi mũi ngày đêm trên sách vở trong phòng thí nghiệm mà chỉ khám phá được một phần ít ỏi. Vũ trụ rộng lớn vô cùng, bí mật vô cùng, con người chỉ là hạt bụi vô nghĩa.

Đặng hăng một tiếng, người lạ tiếp :

— Bây giờ, tôi kể anh nghe mẩu chuyện thừa. Đặc điểm của vụ này là hàng ngàn người đã trông thấy ma. Và không phải một con ma, mà rất nhiều con ma, kết thành đội ngũ chỉnh tề, tham chiến ngoài mặt trận. Vụ này diễn ra trên đất Pháp trong trận đại chiến thứ nhất 1914-1918, và được cứu xét tỉ mỉ trong trung ương tình báo Anh Pháp.

Đây có thể gọi là chuyện ma quan trọng và đầy ý nghĩa nhất trong thế chiến. Kể thuật lại đã được huấn luyện tường tận về nghề tình báo : một đại úy của I.S. Hồi ấy, y đồn trú tại Bê-tuyn, một

thị trấn nhỏ, đối diện với phòng tuyến của Đức, hàng ngày xảy ra những cuộc giao phong ác liệt giữa binh sĩ Đức và quân đội đồng minh.

Đầu năm 1918, quân đội Bồ đào Nha đóng dọc phòng tuyến này bị Đức oanh tạc dữ dội nên tiến lên không được. Bộ tư lệnh đồng minh phải đưa pháo binh Anh quốc, trang bị đại liên, đến tăng cường. Trọng pháo Đức nã đạn ngày đêm, binh sĩ đồng minh bị du vào tình thế gay go. Hỏa lực đã yếu kém, vị trí phòng thủ lại bất lợi, nếu cuộc chạm súng kéo dài, đồng minh sẽ phải rút lui.

Đột nhiên, quân Đức lại tập trung hỏa lực vào một cánh đồng vắng, ở xa nơi trú quân của đồng minh. Tình báo Đức rất giỏi, nhất cử nhất động của đồng minh đều lọt vào tai mắt của họ, họ không thể nào bắn lầm và không thể phí đạn vô ích. Bộ tư lệnh đồng minh hoàn toàn sửng sốt. Trọng pháo Đức cứ nã đạn liên hồi vào đồng trống, khiến đồng minh tưởng đối phương mất trí khôn.

Rồi địch quân ngưng bắn. Một lát sau, họ hốt hoảng vứt bỏ khí giới và quân trang, kéo nhau chạy bán sống, bán chết. Sự rút lui hỗn độn này làm bộ tư lệnh đồng minh thập phần kinh ngạc, vì địch đã nắm chắc phần thắng, chỉ cần bắn thêm 5, 10 phút nữa là phá tan được phòng tuyến.

— Thưa, chắc là ma quỷ hiện hình cứu binh sĩ đồng minh?

— Ha, ha, anh đã tiến bộ nhiều rồi. Đúng, ma quỷ đã hiện hình. Một đạo binh ma đông đảo và hùng hậu đã xuất hiện đột ngột, đánh quân Đức.

Khi ấy, quân Đức sửa soạn tràn tới, toàn thể mùa nhảy, ca hát, bắt ngờ từ ngọn đồi trọc kế cận phóng ra một đoàn kỵ binh mặc toàn đồ trắng. Binh sĩ bận áo choàng trắng, ngựa cũng trắng. Trong chớp mắt, người ta thấy hàng ngàn, hàng vạn, ở đâu cũng có. Đoàn kỵ binh lướt nhanh như gió, tiến tới đâu, cỏ cây đổ rạp tới đấy. Gió thổi vù vù, cát bay đá chạy, trời đất tối sầm lại như sắp nổi cơn giông lớn. Bộ chỉ huy Đức trông viện binh của đồng minh ủa tới giải vây nên hạ lệnh cho trọng pháo san phẳng ngọn đồi.

Tuy nhiên, không kỵ binh nào trúng đạn. Như trêu tức quân Đức, đoàn kỵ binh bình thản cho ngựa chạy thong thả, không bận tâm tới những loạt đạn đại bác kinh khủng. Sự điềm tĩnh lạ lùng này làm binh sĩ Đức mất tinh thần, và rút chạy tán loạn, bất chấp mệnh lệnh của sĩ quan chỉ huy. (1)

Tuy cứng bóng vía, Tôkarin vẫn lạnh toát châu thân. Hấn hoạt động đã nhiều, từng làm tròn nhiều công tác hiểm nghèo, song chưa bao giờ cấp chỉ huy bắt hấn độ sức với thể giới siêu hình. Căn cứ vào điều vừa nghe, hấn tin rằng kẻ thù của hấn không phải là tình báo Tây phương mà là ma quỷ.

Đối với mặt vụ địch, Tôkarin không lấy gì làm ngại. Dầu sao hấn đã tốt nghiệp tại một trường đại học gián điệp có tiếng. Hấn đã đoạt thắt lưng đen

(1) Viên đại úy tình báo Anh này tên là CECIL WIGHTMICK HAYWOOD. Truyện kỵ binh ma được tường thuật trên một tờ báo đúng đắn, tại Luân đôn, tờ The National Message, ngày 24-1-1940. Bè-tuy-n (Béthune) là một vùng ở tây-bắc Pháp. Quân Đức đóng đối diện quân đồng minh ở Bassée.

nhu đạo, lập nhiều thành tích trong nghệ thuật giết người bằng tay không.

Nhưng tài năng ấy chưa đủ để hấn đương đầu lại ma quỷ. Gân bàn tay run lên, hấn bỗng có linh giác kỳ quặc là chuyển công tác này hấn không bao giờ trở lại Mạc tư Khoa nữa. Thế là hết. Hết những đêm mẫn nong với lũ con gái mua vui của tổ chức Y-3. Trong những tháng cuối cùng của đại chiến thứ hai, các thanh niên thuộc phi đội Thần phong của Nhật đã được hưởng hạnh phúc thiên thai nhưng ngăn ngủ bên cạnh người con gái tuyệt đẹp. Đều rồi một ngày kia trèo lên chiếc máy bay một động cơ, cửa khóa chặt bên ngoài, với những kilo thuốc nổ dữ dội chỉ chạm vào là tan xác. Có lẽ Tokarin cũng ra đi không về như đoàn phi công quyết tử kami kaze...

Người lạ mặt nhấn từng tiếng :

— Y. 739, anh nghĩ thế nào về những truyện ma vừa kể ?

Torakin ấp úng :

— Thưa...

— Thôi, bắt tất anh nói, tôi đã hiểu rõ tâm trạng của anh. Từ bao năm nay, anh được giáo dục rằng trên thế gian không thể có vật siêu hình. Anh lại yên trí là hoạt động gián điệp chỉ liên quan đến việc đánh cắp tài liệu mật, bắt cóc các nhà bác học, trà trộn, phá vỡ tổ chức của địch, chứ không dính dáng đến ma quỷ mà ai cũng cho là huyền hoặc. Tôi đã nói trước rằng chúng ta không phải là cán bộ chính trị. Người gián điệp phải mở mắt thật rộng để nhìn vào sự thật. Ma quỷ là sự thật không có ai có quyền phủ nhận.

Tôi đã suy nghĩ nhiều trước khi chọn anh. Anh là một trong những điệp viên được tiếng là tôn trọng kỷ luật và mệnh lệnh. Anh lại là người quyền biến, am tường võ nghệ và bản giỏi, nên có thể làm tròn công việc mà tôi giao phó.

Giọng Tokarin run run vì xúc cảm :

— Thưa, tôi xin sẵn sàng.

Viên chỉ huy mỉm cười :

— Tôi rất bằng lòng anh. Nhưng trước hết, anh cần biết thêm một số kiến thức căn bản về thế giới siêu hình.

Vẻ mặt Tokarin sớn sác :

— Thưa, tức là ma quỷ phải không?

Viên chỉ huy nhún vai :

— Phải. Tức là ma quỷ. Đây là công tác đầu tiên của chúng ta. Trước kia, ta chỉ đối phó với loài người. Giờ đây, ta sẽ đối phó với ma. Anh nghe rõ không? Ta sẽ đối phó với ma. Và tôi cho rằng giữa ta và thế giới tư bản, ai nắm được ma thì bên ấy thắng. Cuộc chạy đua vào bên trong cõi siêu hình cũng quan trọng bằng — và có lẽ còn quan trọng hơn — cuộc chạy đua hỏa tiễn nguyên tử nữa.

Tokarin trợn mắt thao láo, trong niềm sùng sốt vô tận. Ngoài trời, những lùm tuyết đầu mùa đã rơi xuống Hồng trường.